

Một thoáng suy-tư
về

L.M Joseph Nguyễn Văn Thư

Hôn Nhân & Gia Đình

Trong nhiều thánh-lễ Hôn-phối, cô dâu chú rể thích chọn bài Phúc-âm kể chuyện Chúa Giê-su làm phép lạ ‘đầu tay’ tại tiệc cưới thành Cana (Chúa Giê-su biến nước lã thành rượu ngon), nói lên **tấm lòng ưu-ái lạ thường** của Ngài dành cho đôi tân-hôn thuở ấy. Cái tấm lòng ưu-ái này còn nổi bật khi ta thấy tuy ‘giờ Chúa chưa tới’, nhưng bởi cảm-thương hoàn-cảnh trở-trêu của cặp vợ chồng mới, cũng như vì nề tình Mẹ Maria mà Ngài đã quyết-định ra tay.

Chúa Giê-su đến và Ngài đã nâng hôn-nhân của những người con Chúa lên hàng bí-tích. Để rồi hai vợ chồng liên-tục **đón-nhận những ân-huê** bất-ngờ từ bàn tay Chúa, trong suốt đoạn đường dài của gia-đình mình. Thần-học Ky-tô-giáo dạy ta rằng Chúa là đáng quan-phòng mọi sự; và ở đây Ngài đã hướng dẫn ta từ ngày có dịp làm quen nhau cho tới ngày chót của cuộc sống lứa đôi. Thế nghĩa là Ngài đã ban cho ta một **món quà** ‘để đời’.

Ai nấy phải dựa vào Phúc-âm để biết ‘xử-lý’ cái món quà này. Đây là cái bổn-phận làm cho sinh lời cái ‘vốn’ này ra nhiều. Cụ-thể là vợ chồng con cái phải biết **thánh-hoá đời sống gia-đình** của mình, nghĩa là phải làm cho ơn thánh mỗi ngày mỗi phát-triển nhiều hơn. Thực-tế là học hỏi để tăng thêm nhân-đức Ky-tô-giáo, cách riêng lòng Tin, Cậy và Mến. Đây chính là hướng-đi và mục-tiêu của **‘Ơn gọi đời sống lứa đôi’**.

Cái trở-ngại và hiểm-nguy lớn nhất trong đời sống vợ chồng có thể là chính cái khuynh-hướng muốn ‘làm chủ’ mọi chuyện. Ai cũng thích điều-khiển và muốn mọi người theo ý mình. Thật ra, chúng ta phải nhắc bảo nhau đi tìm **thánh ý Chúa** (kể cả khi dạy dỗ con cái, ta phải tập cho chúng sống rập theo lời dạy Phúc-âm, thay vì chỉ mong chúng theo ý riêng mình). Thành ra, việc gia-đình cùng đọc kinh tối có ý-nghĩa và lợi-ích rất lớn ở đây.

Để tránh cái sai lầm muốn ‘làm chủ’ nói trên, vợ chồng cần nghĩ rằng người phối-ngẫu cũng như con cái đều được **Chúa gửi** cho mình (để thay Chúa mà chăm-sóc, yêu-thương và thánh-hoá). Ngày nào đó Chúa sẽ đòi ta ‘tính sổ’. Trong cuộc hành-trình về Trời, ai cũng phải thực-hành **Đức Ái** (bắt đầu trong gia-đình, rồi mở rộng ra tha-nhân xung quanh).

Trong xã-hội hôm nay, ta thấy hầu như gia-đình nào cũng có khó-khăn phiền-toái. Nhưng nhìn cho kỹ, càng xa Chúa, họ càng gặp trục-trặc thường-xuyên. Ta dễ bị cám-dỗ **để nghĩ rằng mình thông-minh và kinh-nghiệm đủ** để đối-phó với mọi thử-thách trong đời; mà thật ra không phải như vậy. Đôi khi, dù khiêm-tốn, nhưng có người lại hăm-hở đi tìm lời cố-vấn ở những chỗ sai-lạc (kể cả đi tìm gặp các thầy-bói để tìm câu giải-đáp!)

Một chi-tiết nữa ta không nên quên: đó là cái sai-lầm khi ta có thái độ thái-quá hay bất-cập (ví dụ quá khắt-khe với con cái, hoặc quá nuông-chiêu chúng). Vậy là luôn phải biết học lối sống **trung-dung**. Nhìn vào mẫu-gương của thánh-gia Na-gia-rét thì ta sẽ thấy rõ con đường phải đi.

Sau hết, ngày ngày ta phải hướng về hạnh-phúc tuyệt-đối và vĩnh-cửu trên thiên-quốc. **Đời này chỉ là tương-đối và tạm-bợ**. Chúa sẽ thưởng công nếu chúng ta kiên-trì trong lý-tưởng thánh-hoá gia-đình. Nên thánh lúc nào cũng đòi phải vượt lên trên cái ý riêng đầy ích-kỷ và thiếu-cận, để rồi đón-nhận thánh-giá và hy-sinh xảy tới cho mình.

Luôn sợ rồi mai đây lỡ có ai trong gia-đình không may mà bị từ chối vào Thiên-đàng! Bây giờ ta còn có cơ-hội và thời-gian! Hãy tâm-sự với Chúa mỗi ngày, để xin được **ơn khôn-ngaoan chân-thật**.